

הכלב והפיל

היה פעם כלב שנהג ללכת למכלאה בה גר הפיל של המלך. הוא אכל שם את שאריות המזון אחרי שהפיל גמר את ארוחתו.

יום אחרי יום הגיע הכלב למכלאה ותוך כך הוא והפיל התיידדו. הפיל הסכים שהכלב יאכל יחד איתו, וכשהפיל ישן, הכלב ישן לידו. מדי פעם הפיל רצה להשתעשע ואז היה תופס את הכלב בחדקו ומטלטל אותו הנה והנה, וגם הכלב נהנה מכך. הם היו מאושרים רק כשהיו ביחד.

יום אחד כפרי אחד ראה את הכלב ואמר לשומר של הפיל המלכותי "הכלב הזה נראה לי מאוד. הוא זריז ונבון. כמה כסף תרצה עבורו?" השומר לא דאג לכלב ולא היה איכפת לו האם הוא כאן או במקום

אחר. הוא נקב בסכום סביר, הכפרי שילם ולקח את הכלב לכפרו.

הכלב חסר מאוד לפיל והוא הפסיק לאכול, כי החבר הטוב שלו, הכלב, לא אכל יחד איתו. כשהגיע זמן רחצה הפיל סירב להתרחץ. וכאשר הפיל לא רחץ שלושה ימים הדבר הגיע לאוזניו של המלך.

המלך קרא לוזיר שלו ואמר לו "לך למכלאה ותבדוק מדוע הפיל מתנהג כך. מדוע אינו רוצה להתרחץ."

וזיר הלך לאורווה והביט על הפיל ואז אמר לשומר "לא נראה לי שהפיל חולה או שמציק לו דבר מה. אבל מדוע הוא עצוב כל כך, כאילו הוא מתאבל על אובדן חבר טוב."

"כן" אמר שומר האורוות "היה פה כלב שאכל, ישן ושיחק עם הפיל. אבל הוא הלך מכאן לפני שלושה ימים."

הארוחה שלו.
מאז הפיל והכלב חיו ביחד את כל חייהם.

"ואולי ידוע לך איפה הכלב עכשיו?" שאל
וזיר.
"לא, אינני יודע" ענה השומר.
וזיר חזר למלך ואמר "הפיל לא חולה אבל
הוא עצוב כי חסר לו החבר שלו, הכלב."
"ואיפה נמצא הכלב?" שאל המלך.
"איכר אחד לקח אותו" אמר וזיר "כך
אומר שומר האורות, אך הוא לא יודע
איפה גר האיכר."
"טוב" אמר המלך "אפרסם בכל המדינה
ואבקש מהאדם שקנה את הכלב שיחזיר
אותו הנה. אשלם לו יפה על כך."
כשהאיכר שקנה את הכלב שמע זאת,
שחרר מיד את הכלב. הכלב רץ מהר אל
אורות הפיל. הפיל שמח מאוד, הרים את
הכלב בחדק שלו ושם אותו על ראשו.
אחר כך הוריד אותו לארץ. וכשהביאו
אוכל לפיל, הוא לא אכל עד שהכלב לא
יגמור לאכול קודם. רק אז ניגש לאכול את